

[Knud Lind]

DDR forventes, at brunkulsanvendelsen indtil 1999 vil stige til over 300 mio. t, og at dette vil medføre en årlig udsendelse af svovldioxid på mindst 5 mio. t? Med så enorme tal hjælper det ikke meget, at man i Danmark sætter en kvote for kraftværkerne på 195.000 t om året i 1990. Vi ved fra vores rejse, at de østtyske kraftværker alene står for hele 60 pct. af forureningen, skarpt forfulgt af den østtyske kemiske industri.

Endnu værre bliver det, når vi ser på luftforureningen fra Polen, som er det land, der næst efter Sovjetunionen udsender den største mængde svovldioxid i Europa, nemlig 4,3 mio. t årligt. Det svarer til over 100 kg pr. indbygger. Disse meget høje tal skyldes dels det dårlige brændsel, dels at der ikke findes afsvovlingsanlæg. Det vil være som en dråbe i havet, at Danmark nedsætter svovldioxidforureningen fra vore kraftværker med 10.000 t fra 1988 til 1990.

Vi mener, at vandmiljøplanen er et godt eksempel på dansk miljøflapperi til skade for den danske konkurrenceevne. Selv om regeringen ønsker at poste milliarder af kroner i et bedre vandmiljø i vore farvande, siger vandmiljøinstitutternes rapport af november 1988, at iltkoncentrationen i bundvandet i Kattegat næppe vil stige med mere end 0,1 mg pr. l i gennemsnit.

Marianne Jelved (RV):

Da vi behandlede et tilsvarende lovforslag den 28. januar 1988, satte Det Radikale Venstre spørgsmålstegn ved nødvendigheden af 4-årige kvoter. Vi syntes, det var en lovlig lang periode. Vi har nu accepteret de 4-årige kvoter ud fra den argumentation, der er i lovforslaget, hvor der nu er en kombination af 4-årige perioder og kvoter for enkeltår.

Vi ved godt, det ikke er en følge af Det Radikale Venstres ihærdige arbejde et eller andet sted i systemet. Det er en følge af EF-direktivet, der igen er et resultat af de aftaler, der er nået i EF om reduktionsmålene. Det er vi så tilfredse med.

Sidste år fremhævede vi, at vi selvfølgelig mener, at vi ikke skal have forurening overhovedet, men vi er nu også af den mening, at vi skal prioritere indsatsen og ressourcerne, og at vi skal sikre, at dansk teknologi får mulighed for at være med. Det ligger stadig væk som baggrund for det lovforslag, vi behandler.

Vi vil godt fremhæve, at de reduktionsmål, der er i lovforslaget, efter vores mening ikke er endegyldige, men til enhver tid kan tages op og vurderes, også når vi får større viden og måske mere teknologi og flere ressourcer eller tingene viser sig at blive billigere, end det er forudsat i lovforslaget.

Jeg vil knytte nogle bemærkninger til de problemer, som i hvert fald SF's ordfører har været inde på. Når man har lokale ønsker om skærpelse af kravene til reduktion og udledning, er det klart, at det kan virke uforståeligt for lokalområderne, at reduktionskravene skal fastsættes centralt, og at man ikke kan skærpe dem eller i øvrigt behandle netop de reduktionskrav.

Der er selvfølgelig en vis form for logik i, at de miljøproblemer, der vedrører nærmiljøet, f.eks. støj og støv, også behandles af nærmiljøets myndigheder, og at de lokale myndigheder fastsætter reduktionskravene her, på samme måde som der er en vis logik i, at de miljøproblemer, der er grænseoverskridende, har en central myndighed som sagsbehandler, hvis man kan kalde det sådan. Jeg synes, at af hensyn til det lokale engagement bør vi drøfte, hvordan vi kan håndtere den type konflikter.

Lis Noer Holmberg (CD):

Det er helt klart, at Danmark skal bidrage med alt, hvad vi kan, for at begrænse luftforureningen, derom ingen tvivl. Men det kunne jo være interessant at høre lidt om, hvordan Danmark står med dette forslag i forhold til vore nabolande, som bevidst eller ubevidst lukker en masse forurening ud i luften. Det betyder ikke, at Danmark ikke skal gøre noget, men som sagt kan Danmark altså ikke redde hele verden. Jeg vil gerne spørge ministeren, om vi i Danmark stiller større krav, end man gør i andre EF-lande vedrørende begrænsning af luftforurening.

Vi har i Danmark et erhvervsliv, der har meget svært ved at klare sig i konkurrencen med andre lande, bl.a. på grund af vore høje lønninger. Og når der så yderligere kommer belastninger til med hensyn til skrappe miljøkrav her end andre steder, gør vi det endnu sværere for vort erhvervsliv og for vore arbejdspladser.

Jeg ville også gerne have, at ministeren kunne svare mig på, hvor meget der lukkes ud af forurening fra f.eks. Østtyskland og Polen. Hr. Knud Lind har været inde på det. Kan man væ-